

miközben rátok borulnak susogva a lombok, és illatukkal telicsókolják körülöttetek a levegőt a virágok, nem lehet tudni, hogy *mi* ellen tiltakozol? Talán a sorsod ellen, ami egyszer, ha nem is így, de beteljesedni fog...

Szent Katalin írásaiból:

Papi hivatás

«Emlékszel még rá» — mondotta egyik napon az Úr szienai Szent Katalinnak, — «hogyan mutattam meg néked egy képben az Anyaszentegyházat? Te ott az én egyszülött Fiam vérét láttad elraktározva, melynek ereje által működnek az összes szentségek. Ama ajtó előtt állott Krisztusnak földi helytartója. Az ő hivatása, hogy Krisztus vérét kiossa és az ő feladata szolgálkat rendelni, kik neki e munkában az egész Anyaszentegyház földi országában segítségére legyenek. Kit e szolgálatra kiválasztott és felszentel, az Isten szolgálója, más azonban nem lehet az. Tőle indul ki az egyházirend egész rangfokozata; mindegyiket arra rendeltem, hogy eme dicsőséges vért kiossa.»

«Ha hivatásukat szemügyre vennék, nem esnének a bűn setétségébe és nem mocskolnák be lelkük arcukat; sőt nemcsak hogy méltóságuk megsértésétől óvakodnának, de még a testüket is odaadnák, hogy a szeretet tüzeben elégjen s még ez sem volna megfelelő ellenszolgáltatás ama kegyelemért és jótettért, aminő az, melyet a felszentelésben kaptak; mert itt a földön ennél nagyobb méltóságra nem juthatnak. Ők az én felkentjeim; nekik adtam a hatalmat, hogy magamat is nektek nyujtsanak. Őket választottam ki szolgálatomra, hogy emberi küisővel, angyalok módjára éljenek.»

«Rajta, csak menjenek az egész világra, mint a gazdag evangélium szegény hírvivői, kik a hit és remény nagy értékeit, a szeretet erős fegyverzetét viszik magukkal! Csak az csügged el, akinek nincs bizalma Istenben, de nem az, ki Isten dicsőségét és a lelkek üdvösségét szomjúhozza, sem az, aki az isteni szeretetben felolvad és aki egészen elmerül az isteni Bárány vérében.»

M. dr. Nagy Győry Kata:

A temetőben

November elseje van. A levegő párnaszerű esőtől nedves. Könnyű köddarabok úsznak a levegőben, majd összefonódnak s mint lebegő fátyol borulnak a virágos temető fölé, burkolva titokzatos szürkeségbe a fehér síremlékeket.

Milyen más volt a temető nyáron, — piros muskátlik, bordó futórózsák pompáztak a sírokon. A virágok felett darazsak zümmögtek, tarkaszárnyú pillangók szállottak, fecskék repültek, emelkedtek fel a magasba; mintha sóhajainkat vitték volna fel Szeretteinkhez. A bogarak elbújtak, a rövidéletű lepkék elpusztultak, megölte őket az első őszi köd. A fecskék is már nagyon messze vannak.

Az új sírokon esőtől áznak a friss koszorúk, aranybetűs széles selyemszalagok a sárban fekszenek, keményen tapad a rojtra Farkasrét agyagja. Az emberek szomorú fásultságban mennek fel a domboldalra, friss virágokat visznek fel a sírokhoz.

Ezen a szomorú, szegényes, háborús őszen, fehér krizantémot ültettek a sírokra, az egész temető olyan, mint egy nagy, fehér szemfedő. Olyan szép, fehér a temető, mintha minden sírhalom alatt szép kicsi gyerek, vagy korán elhunyt fiatal anya aludna örök álmát.

A sírkert tele van asszonyokkal; jóságos, bánattól megtisztult, a temetőben is adakozó asszonyokkal, akiknek a lelkük idekívánkozik a temető borongós csendjébe, melankólikus magányába.

Olyan szomorú most itt minden. Ez a nagy szomorúság, ez a mindent egybefogó, magáhozölelő nagy-nagy bánat, úgy érzem, felér, felzokog a Teremtőhöz. Ez a nagy szomorúság, ez a sok könny, ez most a mi imánk. Könnyeinkkel öntözzük szeretteink sírját, zokogva borulunk le a hideg köre, amely alatt a Felejthetetlen teste porlad. Hull a könny; a szomorú lélek enyhétadó harmata.

Könnytől fátyolos szemmel mintha a sírokba látnék; mellettem levő sírban egy fiatal férfi fekszik; látom őt elterülve, halálban megnyúlt, mozdulatlan tagokkal. Nem messze egy asszony, ajkán fáradt mosollyal olyan, mint egy gyönyörű márványszobor. Ezüstdíszes fehér koporsóban egy kis gyermek babáját öleli, egy szőke kisleány elsőáldozási gyertyáját szorongatja merev ujjacskái között. — Olyan fehérek, szépek, nyugodtak ők, a halottak, mind, — valami túlvilági fény, boldogság sugárzik arcukról.

Körülöttem most mintha benépesülne a temető. Jönnek Ők, — jönnek, akikért hullott most a könny, akikért száll most Istenhez az ima. Jönnek, akikért fehér és mégis gyászruhát öltött most a temető. Jönnek a szeretet hídján, azon a láthatatlan, soha el nem múló hídon, amely a lelkünket az Ő lelkükkel köti össze, amely ott Túl is fennmarad, sőt erősödik. Hozzánk húzza Őket a szeretet köteléke, amelyet nem tép szét a sír, mert a «Szeretet erősebb, mint a halál». Elhozzák Ők nekünk az Isten atya vigaszát, a hit enyhülést hozó, gyógyító balsamát, meghozzák szívünk békéjét. Megsúgják lelkünknek, hogy majd Ott soha el nem múló szeretettel kapcsolódnak össze az egymást már itt is nagyon szerető lelkek.

Azért jöttünk mi most ki a temetőbe, hogy Őket és az Ő vigaszukat itt a sírok között várjuk meg.

Ők csendben elmennek. A nehéz őszi köd egész alacsonyra száll, a csúszós, sikos agyagon és köveken át felmegyek a hegyoldalba. Úgy tűnik fel ez az út, mintha a végtelenbe vinne. A temető végén lenézek a völgybe; olyan, mintha a bánat völgye kezdődne itt.

A messzi erdő felől csodálatos, sohasem hallott muzsikát hallok, mintha zenélő angyalok ujjai hárfát pengetnének. Sokáig hallgatom ezt a messziről zengő, édes hangokat. Dalukban van valami kifejező erő, utólérhetetlen szépség; valami rejtélyes, nekem még érthetetlen a szöveg. «Jubilemus... Exultemus...» — Vigadozzunk! Örvendezzünk! — énekel az angyalok. Nem tudja a lelkem megérteni Őket. Örvendezzünk itt a temetőben? — Nem tudom megérteni őket, mert van még bennem valami lankadt halni-vágyás, mintha még aludna bennem az igazi élet. Szememet még égetik a könnyek. «Circumdederunt me gemitus mortis»... — csak ezt tudja dalolni a lelkem; «Dolores inferni circumdederunt me»... — csak ezt tudja sóhajtozni a szívem.

A vigaszhozó angyalok még énekelnek tovább, hangzik a távoli zenekar ezüst hárfája, míg hangja meg nem találja szívemhez az utat, száll az ének